

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-02-28407 פלונית נ' פלוני

בפני כב' השופטת נלי רוסמן גליס

התובעת פלונית

נגד

הנתבע פלוני

חקיקה שאוזכרה:

חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973: סע' 8

מיני-רציו:

* בני זוג חרדים מתגוררים בדירה הרשומה ע"ש הבעל משך 40 שנה. ביהמ"ש קובע כי לאישה מחצית הזכויות בדירה. משעה שהדירה נרכשה לאחר הנישואין ובהעדרו של הסכם ממון, ומשלא הוכח כי היא נרכשה במימון הנתבע/הוריו בלבד – יש לראות בדירה נכס בר-איזון על פי חוק יחסי ממון. ממילא ניתן לקבוע כי משך אותן עשרות שנים בהן פרנסה התובעת את המשפחה בעוד הנתבע לא עבד ועסק בלימודי קודש, למעשה "פרעה" התובעת את שווי מחצית הדירה. בנוסף, גם לו הוכח שהדירה היא נכס חיצוני קיימת לגביה – כוונת שיתוף ספציפי.

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – בית המגורים

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – יחסי שיתוף בנכסים

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – איזון משאבים

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – נכס חיצוני

עתירת התובעת למתן פסק דין הצהרתי ולפיו דירת מגורי הצדדים, זה כ-40 שנים, הנה בבעלותם המשותפת, חרף רישומה על שם הנתבע בלבד. יצויין כי חוזה הרכישה נחתם ע"י הנתבע כחצי שנה לאחר נישואי הצדדים וכן כי מאז נישאו הצדדים, הנתבע לא עבד אלא עסק בלימודי קודש, בעוד שהתובעת עבדה ופרנסה את בני הבית מהכנסותיה. התובעת הגישה תביעת גירושין לביה"ד אך הנתבע מסרב ומבקש שלו"ב.

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את התביעה מהטעמים הבאים:

משעה שהצדדים נישאו בשנת 1981, חל עליהם משטר איזון המשאבים על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג. על פי משטר זה, זכאי כל צד למחצית שווי כלל הנכסים שנצברו על ידי בני הזוג במהלך הנישואין למעט נכסים "חיצוניים", כגון מתנות, ירושות וכדומה או נכסים שהיו בבעלות מי מהצדדים קודם

לנישואיהם. בהתאם להלכה הפסוקה, ניתן להכליל אף "נכסים חיצוניים" בגדר נכסים שיוכרו כמשותפים לבני הזוג, בהסתמך על הדין הכללי ובהינתן הוכחה של "דבר מה נוסף" (מעבר לקיומם של נישואין ארוכי טווח), המצביע על כוונת שיתוף ספציפית, ביחס לאותה דירה. זאת ועוד, בהתאם לסעיף 8 לחוק יחסי ממון לביהמ"ש לענייני משפחה הסמכות לסטות מהמשטר הקבוע בחוק בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, מתוך גמישות והתחשבות בשיקולים של צדק והוגנות.

בבע"מ 1398/11 הוצאו מספר מבחני – עזר לצורך הכללת נכס חיצוני בגדר נכס משותף לשני בני הזוג בהם: עיתוי רכישת הנכס או קבלתו במתנה/בירושה (לפני הנישואין/במהלכם); קיומה של דירת מגורים או נכס חיצוני אחר גם על שם בן-הזוג השני; אופיו של הנכס, משך התקופה בה רשום על שם בן הזוג האחד וככל שמדובר בדירת מגורים – משך תקופת המגורים המשותפים בה; משך הנישואין עד למועד הקרע/למועד פקיעת הנישואין; קיומה אם לאו של משכנתא ששולמה במשותף; ביצוע השבחה של הנכס או תוספת בניה מהותית שמומנו מאמצעים משותפים; התנהגות הצדדים (קיומה של אווירת שיתוף ומאמץ משותף); קיומן של נסיבות ספציפיות דוגמת יצירת מצג כלפי בן-הזוג השני.

ביישום לענייננו נקבע כי לתובעת מחצית מהזכויות בדירה חרף רישומה ע"ש הנתבע.

ביהמ"ש דוחה את גרסת הנתבע כי הדירה נרכשה על ידי אימו עוד קודם לנישואי הצדדים. חוזה הרכישה ומועד חתימתו לא נסתרו על ידי הנתבע ומשכך – עונה המסד העובדתי על דרישת הרכישה במהלך הנישואין. במצב זה, עדיין יכול היה הנתבע לנסות ולהוכיח כי אף שהדירה נרכשה במהלך הנישואין, אין היא נכללת בגדר "הנכסים ברי-האיזון", באשר נרכשה כטענתו במתנה עבורו בלבד על ידי הוריו. אולם, גם הנטל בעניין זה לא הורם על ידו. טענת התובעת בדבר מקורות רכישת הדירה, כפי שהוסדר בחישובים כספיים כוללים שנערכו בין הורי הצדדים – לא נסתרה וגרסתה בנדון נשמעה סדורה וקוהרנטית ותואמת את הלך הרוח בחברה החרדית; הנתבע לא העמיד די ראיות שיוכיחו, כי הוריו מימנו את הדירה באופן בלעדי או כי העניקו את הדירה במתנה עבורו בלבד. משכך, לא סתר הנתבע את החזקה בדבר היותו של נכס שנרכש במהלך הנישואין – בר איזון.

אם לא די באמור, ביהמ"ש סבור כי במקרה זה, בו אין מחלוקת בין הצדדים כי משך כ-40 שנות נישואין הנתבע לא עבד, בעוד התובעת היא שעבדה ופרנסה את הצדדים, את ילדיהם ואת הבית, כל זאת כאשר חובה זו רובצת על כתפי הנתבע דווקא, עת על פי הדין האישי עליו לזון ולפרנס את אשתו וילדיו, הרי ממילא ניתן לקבוע כי משך אותן עשרות שנים למעשה "פרעה" התובעת באמצעות הכספים שהפקידה לקופה המשותפת במקום הנתבע ו/או בעבורו – את שווי מחצית הדירה בעת רכישתה, אם לא למעלה מכך.

נוכח האמור ומשלא נחתם הסכם ממון בין הצדדים, המחריג את הדירה מכלל הנכסים ברי-האיזון, יש לאזן את שוויה בין הצדדים, בהתאם להוראות חוק יחסי ממון.

למען הזהירות ביהמ"ש מוסיף, כי גם לו נרכשה הדירה ממקורות חיצוניים של הנתבע בלבד, כגון – כספי הוריו, קיימים בענייננו שלל פרמטרים לאותו "דבר מה נוסף" לתמיכה בקיומה של כוונת שיתוף ספציפי בדירת המגורים: הדירה נרכשה – לאחר נישואי הצדדים, המדובר בנישואין על פני עשרות שנים כשלפחות כשלושים שנים מתוכן התנהלו על מי מנוחות, לצדדים נולדו ששה ילדים, הצדדים מתגוררים בדירת המגורים משך כ-40 שנים, המדובר בדירה יחידה לצדדים כאשר לתובעת אין נכס נוסף ממנו היא יכולה לספק לעצמה קורת גג, הצדדים שיפצו וביצעו השבחות בדירה לאורך השנים, לרבות הרחבתה מדירה בת 3 חדרים לדירה בת 4.5-5 חדרים, כל זאת בעיקר הודות להכנסות התובעת מעבודתה ומדמי הלידה שקיבלה לאחר הולדת הילדים, התובעת היא שעבדה לאורך שנות הנישואין ובאמצעות הכנסותיה פירנסה את בני הבית וצורכיהם, לרבות צרכיו של הנתבע, כאשר הנתבע לא עבד מעולם והפקיד לטובת הבית סכומים זעומים בלבד. כמו כן, לא הוכח שהתובעת ויתרה – מכללא או

במפורש – על זכויותיה בדירה, אלא נהפוך הוא – התובעת הסתמכה על היותה של הדירה משותפת לצדדים.

גם בפן ההסכמי, ניתן לקבוע כי אדם שנקשר בברית הנישואין ביודעו, כי אין בכוונתו לעבוד ולפרנס את משפחתו, אלא ליהנות מפרי-ידיה של אשתו לאורך ימים ושנים, הן באמצעות הכנסותיה מעבודה מחוץ לבית והן באמצעות נשיאתה במלאכות הבית וגידול הילדים, מוחזק כמסכים לכך שכלל משאביהם של בני הזוג יהיו משותפים, לרבות אלו הרשומים על שמו. על אחת כמה וכמה אמורים הדברים, כשהמדובר בדירת מגורים יחידה, שלא נערך הסכם ממון לגביה.

כל תוצאה אחרת, זולת קביעה זו, תוביל למעשה לתוצאה בלתי הגונה בעליל.

באשר לתוצאה האופרטיבית – לפי משטר איזון המשאבים על הנתבע לשלם לתובעת מחצית שווי הדירה. לפי כוונת השיתוף הספציפי, התובעת זכאית להירשם כבעלים של מחצית הדירה. בראיה מעשית, כמו גם על מנת לחסוך בהליכים עתידיים ביהמ"ש ממנה שמאי כמומחה מטעם ביהמ"ש לשם מתן חוות דעת בדבר שוויה של הדירה כפנויה בשוק החופשי. הנתבע ישלם לתובעת את שוויה של מחצית הדירה על פי הערכת השמאי הנ"ל, בתוך 3 חודשים מאת מתן חוות הדעת. ככל שהנתבע לא יפעל כאמור, ימונה כונס נכסים לשם מכירת הדירה בשוק החופשי לשם חלוקת תמורתה בחלקים שווים בין הצדדים.

הנתבע חויב בהוצאות בסך 30,000 ₪.

פסק דין

1. עניינו של פסק דין זה- בעתירת התובעת למתן פסק דין הצהרתי ולפיו דירת מגורי הצדדים, זה כ-40 שנים, הנה בבעלותם המשותפת, חרף רישומה על שם הנתבע בלבד.

רקע עובדתי

2. הצדדים נשואים זה לזו כדמו"י כ-40 שנים, מיום XXX ועד לעצם ימים אלו.
3. ביום XXX, כמחצית השנה לאחר נישואי-הצדדים, נחתם על ידי הנתבע חוזה לרכישת דירה ברחוב XXX בעיר XXX, הידועה גם כחלקה XXX בגוש XXX (להלן: "הדירה").
4. הצדדים עברו להתגורר בדירה, מספר חודשים לאחר נישואיהם, והם מתגוררים בה עד לעצם ימים אלו. בדירה גם נולדו וגודלו ששת-ילדיהם (כולם בגירים כיום).
5. הדירה נרשמה על שם הנתבע בלבד.
6. מאז נישאו הצדדים, הנתבע לא עבד אלא עסק בלימודי קודש, בעוד שהתובעת עבדה ב-XXX ופרנסה את בני הבית מהכנסותיה.
7. הצדדים לא חתמו על הסכם ממון.

8. בשנים האחרונות, חל קרע ביחסי הצדדים והם לקחו חלק במספר ניסיונות לאחותו ולשוב לשלום בית. אולם, התובעת חפצה לסיים את חיי הנישואין ואף הגישה תביעת גירושין לביה"ד הרבני. הנתבע מסרב לכך ועומד בכל תוקף על המשך נישואיו לתובעת.
9. התובעת מעוניינת להסדיר את זכויותיה הפורמאליות בדירה, אגב רישומה של שם הצדדים בחלקים שווים וחלוקתה ביניהם, אולם – בעוד הנתבע כי לתובעת אין זכויות בדירה ומשכך – יש לדחות את התביעה. מכאן הצורך בהכרעה.

טענות הצדדים

10. עיקר טענות התובעת הנו כי:
- 10.1 המדובר בדירה שנרכשה, לאחר נישואי הצדדים, עובדה הנתמכת במועד המופיע בחוזה המכר. הצדדים נכנסו להתגורר בדירה מספר חודשים לאחר שנישאו.
- 10.2 לאור הוראות [חוק יחסי ממון](#) בין בנה"ז, התשל"ג-1973 - והפרשנות המשפטית שניתנה לחוק זה - חזקה כי כל רכוש שנרכש לאחר הנישואין, שייך לבנה"ז בשווה.
- 10.3 כפי שנהוג במגזר החרדי - אופן מימון דירת המגורים ועלויות החתונה - סוכם בין הוריהם של הצדדים בחלוקה כזו ואחרת ביניהם, עוד קודם לחתונה, כאשר מפאת חלוף השנים ופטירת ההורים - אין התובעת יכולה להעיד אודות הסכומים המדויקים שנתנו הוריה. אולם, זכור לתובעת היטב כי הוריה השתתפו בעלויות אלו.
- 10.4 המדובר בדירה בה מתגוררים הצדדים כ-40 שנים ברציפות, בה נולדו וגודלו ששת ילדיהם, כאשר התובעת פרנסה את הבית כמעט באופן בלעדי, בד בבד עם טיפולה הבלעדי בכל בני הבית ונשיאתה בכל מטלות הבית.
- 10.5 הנתבע מצדו עסק בלימודי קודש מחוץ לבית ותרם להוצאות הבית באופן מזערי מדמי שכירות, שקיבל בעבור חלקו בחנות קטנה.
- 10.6 הצדדים ערכו בדירה מספר שיפוצים ואף הרחיבו את הדירה מדירה בת 3 חדרים לדירה בת 5 חדרים.
- 10.7 חלק ניכר מעלויות השיפוצים השונים שנערכו בדירה מומן מהכנסות התובעת ואף מהלוואות שנטלה ממקום עבודתה אותן השיבה ממשכורותיה, כל זאת בידיעה ברורה כי המדובר בהשקעה בדירה השייכת גם לה.
- 10.8 גם כאשר החלו סכסוכים בקרב בני המשפחה והנתבע נהג להסתגר באחד החדרים בבית, נותרה התובעת נאמנה לנתבע והגישה לו מזון לחדרו זה.
- 10.9 חרף נאמנותה של התובעת כלפי הנתבע ומסירותה לאורך השנים, גילתה התובעת צוואה בכתב ידו של הנתבע, בה הורה על סילוקה של התובעת מהדירה בתום תקופה לאחר פטירתו.

- 10.10 גילוי זה פגע בתובעת והוביל לצורך בהגשת התובענה להסדרת זכויותיה בדירה, כל זאת כאשר התובעת ממשיכה לכבד את הנתבע בבית פנימה, לכבס את בגדיו, לבשל עבורו ולדאוג לכל צרכיו.
- 10.11 בפני ביהמ"ש מונח תצהיר עדות ראשית מטעם התובעת בלבד, אשר לא נסתר, כאשר הנתבע לא הגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו.
11. עיקר טענות הנתבע הנו כי :
- 11.1 הדירה נרכשה עוד קודם לנישואי הצדדים ומומנה במלואה על ידי הורי-הנתבע, ללא צורך בנטילת משכנתא. מועד רישום הזכויות בלשכת רישום המקרקעין הוא פורמאלי בלבד ונעשה כפי שנהוג פעמים רבות, שלא במועד התואם את מועד הרכישה.
- 11.2 גם בעובדה שהצדדים נכנסו להתגורר בדירה רק בחלוף מספר חודשים מעת שנישאו, אין על מנת להעיד דבר בנוגע למועד הרכישה, באשר היה על הנתבע לסיים לקרוא את כל התורה, בטרם כניסתו להתגורר בדירה חדשה, כמצוות האדמו"ר רבי נחמן מברסלב - קריאה שארכה כששה שבועות.
- 11.3 סיבה נוספת לכך שרישום הזכויות בדירה נעשה, מספר חודשים לאחר נישואי הצדדים, נעוצה ככל הנראה בעובדה שאמו של הנתבע ניהלה את הליך רכישת הדירה מול אחותו של הבעלים הרשום - שהיה אדם חולה המאושפז בב"ח בצרפת והיה צורך להמתין לקבלת אישורו הסופי לעסקה.
- 11.4 אביה של התובעת סבל מחרפת רעב והתגורר בדירת עמידר, כאשר הנתבעת העבירה לאביה את הכספים שהרוויחה קודם לנישואי הצדדים, על מנת לתמוך בכלכלתו. במצב דברים זה, אף לו חפץ אביה של התובעת לממן חלק מהדירה - לא היה בידו לעשות כן.
- 11.5 משך עשרות שנים, התובעת לא הלינה על כך שהדירה רשומה רק ע"ש הנתבע ושתיקתה בעניין זה "כהודאה" בדבר בעלותו הבלעדית של הנתבע בדירה.
- 11.6 התביעה נועדה להפיס את דעתה של התובעת לעניין צוואתו של הנתבע ותו לא, כאשר אף אחיה של התובעת הציע לנתבע לסיים את המחלוקת, בכך שיצהיר בב"הד הרבני כי "לא אכתוב צוואה בעשרים שנה הבאות לפחות".
- 11.7 לפני מספר שנים, שמע הנתבע מאחיה של התובעת, כי "הם עשו את השידוך איתי משום שהורי הביאו דירה" עובדה התומכת בכך שהדירה הנה בבעלות הנתבע.
- 11.8 התובעת אינה בגדר אישה נאמנה ומסורה, כדבריה. מזה מספר שנים, שהתובעת אינה מקיימת יחסי אישות עם הנתבע, משלימה עם היחס המחפיר מצד חתנם של הצדדים כלפי הנתבע ובכלל האמור - יושבת לסעודות שבת עם הבת והחתן, בעוד הנתבע מסתגר בחדר אחר בבית וסועד לבדו.

- 11.9 התובעת זימנה את הנתבע מספר פעמים "לבית הדין לענייני גירושין", נעדרה פעם אחת מהבית למשך שבת שלמה ומספר פעמים נעדרה מהבית בימי חול. לפני כשנתיים, הגישה התובעת תלונה כנגד הנתבע במטרת ישראל וכאשר שב הביתה - החביאה מפניו תבשילים שהכינה.
- 11.10 המדובר בתביעה קנטרנית הנשענת על עדנים שקריים.
- 11.11 הצוואה אותה גילתה התובעת הנה למעשה טיוטה, שכתב הנתבע לעצמו ואינה בגדר מסמך מחייב.
- 11.12 בניגוד לטענות התובעת, הנתבע נטל חלק במאמץ הביתי המשותף. כך למשל, נהג לערוך קניות בימי שישי, נהג לתלות כביסה ואף לפקוד את סניף הדואר לביצוע תשלומי חשבונות צריכה.
- 11.13 טענותיה של התובעת בדבר פרנסתה הכמעט בלעדית את הבית מקוממת, משעה שהתובעת ידעה מראש כי היא נישאת לתלמיד ישיבה, שאין בכוונתו לעבוד, אלא ללמוד תורה. אילו היתה דורשת התובעת מראש כי הנתבע יצא לעבוד, לא היה הנתבע נושא אותה לאישה "והיתה נשאת עם הוריה בלי אמצעים כספיים".
- 11.14 הנתבע לבדו נשא בהשתתפות הכספית ברכישת דירות לילדי הצדדים, כאשר נישאו וזאת מכספי ירושת-הוריו. בנוסף- הכניס לתא המשפחתי דמי שכירות שקיבל מחנות שחלקה בבעלותו.
- 11.15 בראש ובראשונה מדינת ישראל היא מדינה יהודית ורק אחר כך מדינה דמוקרטית. משום כך יש להחיל את הדין העברי ולפיו "אם צד הבעל הביא את הכסף זה נשאר בחזקתו".
- 11.16 הדירה אכן שופצה. אולם, אמו של הנתבע מימנה את עלויות השיפוץ, כאשר טענתה של התובעת בדבר הרחבת הדירה מ- 3 חדרים ל- 5 חדרים אינה נכונה, שעה שהדירה הורחבה לדירה בת 4.5 חדרים בלבד.

הדין החל

12. משעה שהצדדים נישאו בשנת 1981, חל עליהם משטר איזון המשאבים על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: "חוק יחסי ממון"). על פי משטר זה, זכאי כל צד למחצית שווי כלל הנכסים שנצברו על ידי בני הזוג במהלך הנישואין למעט נכסים "חיצוניים", כגון מתנות, ירושות וכדומה או נכסים שהיו בבעלות מי מהצדדים קודם לנישואיהם.
13. עם השנים שחלפו מאז חקיקת חוק יחסי ממון, נקבע להלכה בשורת פסקי דין, כי ניתן להכליל אף "נכסים חיצוניים" בגדר נכסים שיוכרו כמשותפים לבני הזוג, גם מקום בו חל עליהם משטר איזון המשאבים המפורט לעיל. קביעה זו חלה בעיקרה בנוגע לדירת מגורי בני- הזוג, שנרכשה על ידי מי מהצדדים עובר לנישואין, בהינתן הוכחה של "דבר מה נוסף" המצביע על כוונת שיתוף ספציפית, ביחס לאותה דירה. ברע"א 8672/00 אבו רומי נ' אבו רומי פ"ד נ"ו (6), 175, קבעה כב' השופטת שטרסברג כהן, כי ניתן להסתמך על

הדין הכללי ולקבוע, כי אדם התכוון לשתף את בן זוגו בנכס "חיצוני", שאינו בר איזון. חרף האמור, ביהמ"ש לא יקבע שיתוף על נקלה, וקיומם של נישואין ארוכי טווח, הקמת תא משפחתי וניהול משק בית לא ישמשו בסיס מספיק על מנת להחיל השיתוף.

14. זאת ועוד, קובע [סעיף 8 לחוק יחסי ממון](#) עצמו כי לביהמ"ש לענייני משפחה הסמכות לסטות מהמשטר הקבוע בחוק בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, מתוך גמישות והתחשבות בשיקולים של צדק והוגנות (ר' גם [ע"א 1915/91 יעקובי נ' יעקובי, פ"ד מט \(3\) \(614, 529\)](#)).

15. [בע"מ 1398/11 \(אלמונית נ' אלמוני \[פורסם בבנו\]; 26.12.12\)](#), הציע כב' השופט י' עמית מספר מבחני- עזר לצורך הכללת נכס חיצוני הרשום על שם בן הזוג האחד בגדר נכסים המשותפים לו ולבן הזוג השני. בכלל מבחני-עזר אלו: עיתוי רכישת הנכס או קבלתו במתנה/בירושה (לפני הנישואין/במהלכם); קיומה של דירת מגורים או נכס חיצוני אחר גם על שם בן- הזוג השני; אופיו של הנכס, משך התקופה בה רשום על שם בן הזוג האחד וככל שמדובר בדירת מגורים – משך תקופת המגורים המשותפים בה; משך הנישואין עד למועד הקרע/למועד פקיעת הנישואין; קיומה אם לאו של משכנתא ששולמה במשותף; ביצוע השבחה של הנכס או תוספת בניה מהותית שמומנו מאמצעים משותפים; התנהגות הצדדים (קיומה של אווירת שיתוף ומאמץ משותף); קיומן של נסיבות ספציפיות דוגמת יצירת מצג כלפי בן- הזוג השני.

16. על רקע החוק והפסיקה דלעיל אבחן את טענות הצדדים והראיות שהציגו לפני.

הדירה כנכס בר-איזון

17. הראיה היחידה שהובאה לפניי, בכל הנוגע למועד רכישת הדירה הינה חוזה רכישת הדירה, אשר נחתם בחודש XXX, כ-6 חודשים **לאחר** נישואי הצדדים.

18. הנתבע טען כי הדירה נרכשה על ידי אימו עוד קודם לנישואי הצדדים. אולם, חקירתו את התובעת לא העלתה סתירה לעמדתה או תמיכה בעמדתו. נהפוך הוא - התובעת העידה כי בעת נישואי הצדדים הם התגוררו בדירה אחרת, ברחוב XXX, וכי רק לאחר מספר חודשים עבור להתגורר בדירה דנן. ר' בעמ' 24 לפרוטוקול הדיון.

19. הנתבע בעצמו מודה בכתבי בית הדין מטעמו, כי הצדדים התגוררו תחילה בדירה אחרת וכי עברו להתגורר בדירה דנן תקופה לאחר נישואיהם, אולם מתרץ זאת בכך שהיה עליו לסיים ולקרוא את התורה כולה, בטרם כניסתם לדירה החדשה.

20. טענתו זו של הנתבע אינה מתקבלת על הדעת, באשר בסעיף 5 לסיכומים מטעמו טען "זוהי לקח לי בערך כשישה שבועות לקרוא את כל החומשים בלבד". לו היה ממש בטענת הנתבע כי הדירה נרכשה זמן רב לפני הנישואין (מתאר כי "בימי בחרותו" נהג לבקר בדירה בסופי השבוע), אזי עד לנישואי הצדדים חלפו מן הסתם יותר מששה שבועות ולא היה צורך במגוריהם, משך חודשים לאחר הנישואין, בדירה אחרת.

21. חוזה הרכישה ומועד חתימתו לא נסתרו על ידי הנתבע ומשכך – עונה המסד העובדתי על דרישת הרכישה במהלך הנישואין.
22. עדיין יכול היה הנתבע לנסות ולהוכיח כי אף שהדירה נרכשה במהלך הנישואין, אין היא נכללת בגדר "הנכסים ברי-האיזון", באשר נרכשה כטענתו במתנה עבורו בלבד על ידי הוריו. אולם, כפי שיובהר- גם הנטל בעניין זה לא הורם על ידו.
23. טענת התובעת בדבר מקורות רכישת הדירה, כפי שהוסדר בחישובים כספיים כוללים שנערכו בין הורי-הצדדים- לא נסתרה וגרסתה בנדון נשמעה סדורה וקוהרנטית.
24. המדובר ברכישה שבוצעה לפני כ-40 שנה, במסגרת שידוך במגזר החרדי ועדותה של התובעת ולפיה ההסדרים הכספיים הוסכמו בין הורי-הצדדים, מבלי שהיתה לה מעורבות בדבר, מקובלת עלי ותואמת את הלך הרוח בחברה החרדית.
25. התובעת העידה בחקירתה (עמ' 36 לפרוטוקול הדיון) כדלקמן:
 "ת. כמה הם נתנו? אני לא יודעת. איך הם סיכמו ביניהם ההורים? אני לא יודעת.
 ש. אז איך את יודעת שהם נתנו?
 ת. כי בכלל הייתי שומעת אותם, כשהם מדברים על כסף, כשאמא שלי הייתה אומרת לאבא שלי שילווח ממישהו, אבל בדיוק מה וכמה, אני לא יודעת כמה.
 ...
 ש. גבירתי, זה נכון שהורייך גרו בדירת עמידר? ...
 ת. כן, כן.
 ...
 ש. ...איך את אומרת שההורים שלך נתנו, כשהם לא נתנו אגורה על הדירה?
 ת. אם הם היו חיים הייתי שואלת אותם".
26. כאמור- אין מחלוקת בין הצדדים באשר לכך שהדירה לא נרכשה מאמצעיהם אלא באמצעות הוריהם, כאשר הנתבע טוען כי הדירה נרכשה רק מכספי הוריו, בעוד התובעת טוענת כי גם הוריה היו שותפים לכך אולם אינה יודעת במדוייק כדי איזה שיעור.
27. סביר להניח גם, כי בעוד התגוררו הוריה של התובעת בדירת עמידר, היו יכולותיהם הכלכליות פחותות משל הורי-הנתבע. אולם, הנתבע לא העמיד די ראיות שיוכיחו, כי הוריו מימנו את הדירה באופן בלעדי או כי העניקו את הדירה במתנה עבורו בלבד. משכך, לא סתר הנתבע את החזקה בדבר היותו של נכס שנרכש במהלך הנישואין- בר איזון.
28. ראוי לציין, כי **לנתבע אח ואחות, אותם יכול היה לזמן לעדות הן לעניין מועד רכישת הדירה והן לעניין רכישתה על ידי הוריו במתנה עבורו - אולם הוא נמנע מלעשות כן**.
 כלל הוא בדיני ראיות כי חזקה על בעל דין, שלא ימנע מביהמ"ש ראיה שהיא לטובתו ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו הובאה הראיה היתה פועלת נגדו [ר' ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ, [פורסם בנבו] פורסם ביום 14/11/1990]. משכך, ניתן להניח, כי לו היו נחקרים מי מאחיו של הנתבע בנוגע לאיזו מהטענות הנ"ל- היתה עדותם מחזקת דווקא את גרסתה התובעת.

29. אם לא די באמור, אני סבורה כי במקרה זה, בו אין מחלוקת בין הצדדים כי משך כ-40 שנות נישואין הנתבע לא עבד, בעוד התובעת היא שעבדה ופרנסה את הצדדים, את ילדיהם ואת הבית, כל זאת כאשר חובה זו רובצת על כתפי הנתבע דווקא, עת על פי הדין האישי עליו לזון ולפרנס את אשתו וילדיו, הרי ממילא ניתן לקבוע כי משך אותן עשרות שנים למעשה "פרעה" התובעת באמצעות הכספים שהפקידה לקופה המשותפת במקום הנתבע ו/או בעבורו - את שווי מחצית הדירה בעת רכישה, אם לא למעלה מכך.
30. נוכח האמור ומשלא נחתם הסכם ממון בין הצדדים, המחריג את הדירה מכלל הנכסים ברי-האיזון, יש לאזן את שוויה בין הצדדים, בהתאם להוראות [חוק יחסי ממון](#).

הדירה כנכס שהוכחה לגביו כוונת שיתוף ספציפי

31. למען הזהירות יבואר להלן כי גם לו נרכשה הדירה ממקורות חיצוניים של הנתבע בלבד, כגון - כספי הוריו, עדיין הוכיחה התובעת די הצורך, כי יש להכיר גם בכוונת שיתוף ספציפית ביחס לדירה זו.
32. להלן אבחן את טענות הצדדים והראיות שהובאו לפניי בהתאם לפרמטרים השונים שנקבעו כאמור בפסיקת בתי-המשפט.

משך הזוגיות וחיי המשפחה

33. כאמור, הצדדים נישאו לפני כמעט 40 שנים, התגוררו החל מחודשים ספורים לאחר החתונה ועד עתה בדירה דנן ברציפות ובקביעות.
34. הצדדים שניהם מתארים מערכת יחסים יציבה וטובה (עד לשנים האחרונות), הודות לה- נולדו להם ששה ילדים. משך השנים, התובעת טיפחה את הבית ואת המשפחה בבית פנימה, במקביל לעבודתה מחוץ לבית והפניית הכנסותיה לטובת בני הבית כולם. בד בבד, הנתבע למד תורה בכולל, סייע לתובעת לעתים בחלק ממלאכות הבית, כגון עריכת קניות וכיו"ב והכניס לטובת המשפחה הכנסות זעומות, שכללו את הגמלה שקיבל כתלמיד ישיבה ואת חלקו בדמי שכירות מזכויות בחלק מחנות קטנה.
35. רק לאחר למעלה מ-30 שנות נישואין, החלו בקיעים ביחסי הצדדים ושניהם היטיבו לשים את האצבע על אירוע שאירע לפני מספר שנים, במהלכו הוחלפו דין ודברים בין הנתבע לבין אביה של התובעת, עת שהה האב בביקור בבית הצדדים. הנתבע הבהיר, לא אחת, במסגרת ההליך כי הוא הצר והתנצל על התנהלותו זו, אולם הצדדים שניהם מתארים התדרדרות נמשכת ביחסיהם מאז, לצד כבוד הדדי, המשך מגורים משותפים והמשך טיפולה של התובעת ברוב צורכי הנתבע עצמו.
36. בין הצדדים נערכו מספר ניסיונות לשלום בית, בתיווך ובסיוע של גורמים כאלה ואחרים. אולם, התובעת גמרה אומר בלבה לסיים את חיי הנישואין ובמשך השנתיים האחרונות היא עומדת על רצונה בגירושין מהנתבע.

37. בעמודים 39-40 לפרוטוקול הדיון, תיארה התובעת כיצד במהלך עשר השנים האחרונות יחסיהם של הצדדים התדרדרו, בעיקר סביב היחסים שבין הנתבע לבין אחד החתנים של הצדדים, תוך שהיא מוסיפה כי חרף ההתדרדרות ביחסים, היא ממשיכה כל העת להעניק לנתבע מכל שירותי הבית- כביסה, בישול, קניות וכל כיוצ"ב.
38. הנתבע לא סתר את גרסתה של התובעת בנדון והדגיש, כי מזה מספר שנים שלא מתקיימים יחסי אישות בין הצדדים, עובדה המעידה על היעדר תקינות ביחסיהם.
39. אין ספק, לאור עדויות הצדדים כי מזה כעשור שיחסיהם אינם מתנהלים על מי מנוחות. אולם, **מקום בו הנתבע עומד על המשך הנישואין לתובעת ומצהיר על אהבתו כלפיה ורצונו לחיים משותפים עמה חרף רצונה בגירושין- אין הוא יכול להיבנות מההתדרדרות בחיי הנישואין לצורך קעקוע אחד העדנים עליהם מושתת כוונת השיתוף הספציפית.**
40. בעניין זה ר' בעמ' 6 לסיכומי התובע לאמור- "כשקיבלתי מכתב תביעה לגירושין יצאתי איתה בריקוד ואמרתי לה את המקל של הקב"ה" ובעמוד 9 לסיכומיו : "ברצוני להדגיש כי עם כל הצער והעוגמת נפש שאשתי גרמה לי, אני משתדל לאהוב אותה ואף אמרתי לה את זה מספר פעמים, הדגשתי לה כי כל הסבל היא המקל של הקדוש ברוך הוא, כששאלתי רב חשוב על הסיפור שלנו הוא אמר לי **שהכל יתהפך לטובה ולא אגרש אותה**, כמו שכבר הבהרתי בכתב ובעל פה...". כפי שמשקף בעמ' 35 לפרוטוקול הדיון (שנערך בהקלטה ותומלל) שב הנתבע והדגיש בעת חקירתו את התובעת : "את יודעת כי אני אמרתי לך, כי **המוות יפריד ביני ובינך**".
41. כך או כך, אין חולק בין הצדדים כי יחסיהם היו תקינים משך כשלושה עשורים ודי בכך ובעצם המשך חייהם המשותפים משך כארבעה עשורים, הולדה וגידול של ששה ילדים, על מנת להכליל את השיקולים הנוגעים למשך חיי הנישואין וטיבם, ככאלו התומכים בקיומה של כוונת השיתוף הספציפית.

השבחת הדירה, אגב השקעה משותפת

42. הנתבע לא סתר את טענת התובעת ולפיה לאורך השנים נעשו מספר שיפוצים בדירה והיא אף הורחבה ושונתה באופן משמעותי.
43. שוני אחד בגרסאות הצדדים לעניין זה הוא מינורי וחסר כל משמעות, כל זאת כאשר התובעת טוענת כי הפכו את הדירה מדירת בת 3 חדרים לדירה בת 5 חדרים, בעוד הנתבע טוען כי הפכו את הדירה מדירת בת 3 חדרים לדירה בת 4.5 חדרים.
44. שוני נוסף בגרסאות הצדדים לעניין זה נוגע למקור הכספים אשר שימשו לשיפוצים ולהשבחות שנעשו בדירה. בעוד התובעת טוענת כי אלו מומנו באמצעות הכנסותיה ו/או הלוואות שנטלה ממעסיקה והשיבה ממשכורתה, טוען הנתבע כי אלו מומנו מכספי אמו.

45. הדעת נותנת ששיפוצים שמבצעים בדירת מגורים של זוג נשוי בנישואין ממושכים-ממומנים מאמצעים משותפים. משכך, על הנתבע רובץ הנטל להוכיח כי שיפוצים אלו מומנו מאמצעים חיצוניים. הדברים אמורים מקל וחומר, משעה שהנתבע לא עבד במהלך הנישואין, בעוד התובעת היא המפרנסת העיקרית. הנתבע לא צרף ראיה או עדות לתמיכה בגרסתו בדבר מקורות המימון לשיפוצים ולהשכחות שנעשו בדירה ובעוד גרסתה של התובעת בנדון לא קועקעה על ידו- החזקה נותרה בעינה.

46. גם בעניין זה מהימנה עליי גרסתה של התובעת, אשר הצהירה בסעיפים 9-10 לתצהיר עדותה הראשית כי: "במהלך 38 השנים בהם גרנו בדירה, הדירה הורחבה מדירה של 3 חדרים לדירה בת 5 חדרים, וזאת מכספים משותפים. שיפצנו את הדירה במהלך 38 השנים כמה וכמה פעמים. מלבד ההרחבה ל5 חדרים, רכשנו סורגים, מזגנים, כל הריהוט בבית הוחלף מספר פעמים. החלפנו ריצופים, והכל מכספים משותפים, כשרוב הכספים באו ממני שכן רק אני עבדתי בכל השנים הללו, שהמשיב לא עבד יום אחד, וחוקי מהכנסה קטנה של מלגת הכולל ושכירות החנות כ-1,500 ש"ח, המשיב לא הכניס דבר, ומעולם לא יצא לעבוד".

47. הנתבע ניסה לקעקע את גרסתה של התובעת בחקירתה. אולם התובעת העידה באופן קוהרנטי ומהימן לשאלותיו בנדון, כעולה מעמ' 37-39 לפרוטוקול:

"מר פלוני: אני יכול להגיב. את הכסף של השיפוצים, ההורים שלי נתנו. את לא נחת כסף. על השיפוצים, ההורים שלי נתנו.

...

מר פלוני: איך את משקרת שאת נחת כסף, כשאת הכסף, ההורים שלי נתנו?

...

העדה, גב' פלונית: אני זוכרת שאמא שלו, זיכרונה לברכה, ביקשה שאני אקח הלוואה מהעבודה, אני לא זוכרת על איזה סכום זה היה,

...

שאני אקח סכום, אני לא זוכרת איזה סכום זה היה, שאני אבקש הלוואה מהעבודה, ואני זוכרת שביקשתי הלוואה, ואישרו לי, ואני, את הסכום הזה נתתי. וחוקי מזה, בלי קשר גם כן להרחבה של ה, זה, אני זוכרת, אחרי כל חופשת לידה של ילד, עשיתי משהו בבית. אני זוכרת את הילדה הראשונה, עשיתי סורגים. הילדה השניה, קניתי ארון לחדר ילדים,

...

אחד הילדים, קניתי מייבש כביסה. כל חופשת לידה, השתמשתי בכסף לעשות משהו בבית,

כב' הש' רוסמן גליס: באיזה כסף?

העדה, גב' פלונית: של החופשת לידה שלי.

ש: אה, בדמי לידה?

ת: כן.

...

מר פלוני: איך את יכולה להגיד שאת קנית ארונות, כשאת כל הארונות בבית ההורים שלי נתנו? מא' עד ת'.

- הערה, גב' פלונית:**
 מה אתה מדבר? בחדר ילדים, איך הם נתנו ארון לילדים, כשעוד לא נולדו ילדים?
 ש: הם הביאו את כל הארון, ברור, אני אומר עוד פעם,
 ת: אני מדברת על ארון,
 ש: אני (לא ברור). אני אומר לך, את הארון בגדים בחדר, ואני יודע מה,
 ת: אני מדברת על חדר ילדים. יש שם ארון,
 ש: כן, על זה אני מדבר, נו.
 ת: אז מה, ההורים שלך קנו גם ארון לבגדים שלנו, וגם ל,
 ש: על זה אני מדבר. את ארון הבגדים,
 ...
- כב' הש' רוסמן גליס:**
 אתה רוצה לשאול אותה על זה משהו? זה נכון? אתם קיבלתם את כל הכסף לשיפוצים מהוריו?
הערה, גב' פלונית:
 לא, אני זוכרת שאמא שלו ביקשה ממני שאני אלווה כסף מהעבודה. והלוויית, ואישרו לי.
 ש: לפני כמה זמן זה היה, בערך?
 ת: לפני כמה זמן?
מר פלוני:
 כמו ש,
כב' הש' רוסמן גליס:
 אני שואלת אותה.
הערה, גב' פלונית:
 אולי 30 שנה, בערך. "

48. לא זו בלבד שהנתבע לא הגיש תצהיר עדות ראשית, במסגרתו יכול היה לפרט את טענתו בדבר עריכת השיפוצים בדירה והרחבתה באמצעות כספי אמו, אלא שכאמור - לא קעקע את גרסת התובעת בדרך אחרת כלשהי, לא זימן לעדות מאן - דהוא ולא צרף ראיה כזו או אחרת לתמיכה בגרסתו.
49. ממילא, לא הוכיח הנתבע כי אף לו ניתנו כספים מאת אימו לצורך שיפוץ הדירה והרחבתה, הם ניתנו דווקא לטובת הנתבע בלבד ולא בעבור הצדדים שניהם.
50. גם בהקשר זה, נמנע הנתבע מלזמן עדים, כאשר סביר להניח כי אחיו ואחותו היו יכולים לשפוך אור בדבר מנהגה של אמם המנוחה להעניק כספים ומתנות בכלל ולטובת הנתבע בפרט.
51. בהצטבר כל האמור לעיל, אני קובעת כי הצדדים ערכו שיפוצים והשבחות בדירת המגורים ובכלל זה הרחבתה מדירה בת 3 חדרים לדירה בת 4.5-5 חדרים במהלך נישואיהם, כאשר מקורם של עיקר הכספים ששולמו לצורך הוא בהכנסות התובעת. קביעה זו מהווה בבירור נדבך נוסף לעצם קיומה של כוונת שיתוף ספציפית ביחס לדירת המגורים.

התנהלותם הכלכלית של הצדדים והיקף הנכסים שצברו

52. אין מחלוקת, כי במשך השנים לא צברו הצדדים נכסים משמעותיים אחרים לבד מן הדירה, כאשר לתובעת עצמה אין דירת מגורים אחרת או נכס חיצוני אחר הרשום על שמה.

53. התובעת עובדת, זה שנים רבות, בתפקיד XXX ב xxx וצברה זכויות במסגרת קרן הפנסיה פסגות.
54. לאורך השנים, שמשו הכנסות התובעת את בני המשפחה, לרבות הנתבע עצמו ולשם תשלום עיקר הוצאות הבית, כאשר התובע כאמור לא עבד והכניס לטובת התא המשפחתי סכומים זעומים.
55. הנתבע טוען כי לאורך השנים העניק מכספי ירושת הוריו סכומי כסף משמעותיים לטובת רכישת דירות לילדי הצדדים בסמוך לנישואיהם. אולם, לא פרט באילו סכומים מדובר, לא הביא ראיה כלשהי לאותן הענקות כספיות וממילא- אין המדובר בכספים ששימשו את התובעת או את צורכי הבית.
56. הלכה למעשה, ניתן לקבוע כי התובעת היא אשר כלכלה את הצדדים ואת ילדיהם משך עשרות שנים, כאשר כיום בשנות ה- 60 לחייה היא נעדרת זכות רכושית משמעותית על שמה וודאי שלא נכס באמצעותו היא יכולה לספק לעצמה קורת גג.
57. די בעובדות אלו, כמו גם בהשקעותיה של התובעת בדירת המגורים כפי שנקבע לעיל, כדי להסיק קיומה של הסתמכות מצד התובעת על היותה של דירת מגוריה מזה עשרות שנים- דירה השייכת גם לה, שאם לא כן- היתה שומרת לעצמה בנפרד את הכנסותיה ועומדת על קיום חובותיו של הנתבע לפרנסתה ולפרנסת הילדים. הסתמכות זו מהווה נדבך נוסף לאישוש כוונת השיתוף הספציפית ביחס לדירה.

"שתיקה כהודאה"

58. לא נעלמה מעיני טענת הנתבע כי **שתיקה** של התובעת בעניין רישום הדירה על שמו בלבד, משך עשרות שנים, כמוה **"כהודאה"** בדבר בעלותו הבלעדית בדירה (ר' סעיף 3 לכתב ההגנה הראשון שהגיש הנתבע בכתב יד ביום 19/6/2019).
59. עם זאת, גרסת האישה ולפיה- היא הבינה וידעה שהמדובר בדירה משותפת, כאשר נדהמה לגלות אחרת לפני זמן קצר, עת מצאה את צוואת הנתבע בכתב יד- נותרה בעינה. הנתבע לא חקר את התובעת על גרסתה בנדון ומשכך גרסתה לא קועקה.
60. אשר על כן, טענת הנתבע בעניין זה- נדחית.

סיכום

61. רבים הם מבחני העזר, אשר יושמו במקרה דנן באופן המשכלל את אותו **"דבר מה נוסף"** לתמיכה בקיומה של כוונת שיתוף ספציפי בדירת המגורים: הדירה נרכשה- לאחר נישואי הצדדים, המדובר בנישואין על פני עשרות שנים כשלפחות כשלושים שנים מתוכן התנהלו על מי מנוחות, לצדדים נולדו ששה ילדים, הצדדים מתגוררים בדירת המגורים משך כ- 40 שנים, המדובר בדירה יחידה לצדדים כאשר לתובעת אין נכס נוסף ממנו היא יכולה לספק לעצמה קורת גג, הצדדים שיפצו וביצעו השבחות בדירה לאורך השנים, לרבות הרחבתה מדירה בת 3 חדרים לדירה בת 4.5- 5 חדרים, כל זאת בעיקר הודות להכנסות התובעת מעבודתה ומדמי הלידה שקיבלה לאחר הולדת הילדים, התובעת היא שעבדה

לאורך שנות הנישואין ובאמצעות הכנסותיה פירנסה את בני הבית וצורכיהם, לרבות צרכיו של הנתבע, כאשר הנתבע לא עבד מעולם והפקיד לטובת הבית סכומים זעומים בלבד. כמו כן, לא הוכח שהתובעת ויתרה – מכללא או במפורש – על זכויותיה בדירה, אלא נהפוך הוא- התובעת הסתמכה על היותה של הדירה משותפת לצדדים.

62. גם בפן ההסכמי, ניתן לקבוע כי אדם שנקשר בברית הנישואין ביודעו, כי אין בכוונתו לעבוד ולפרנס את משפחתו, אלא ליהנות מפרי-ידיה של אשתו לאורך ימים ושנים, הן באמצעות הכנסותיה מעבודה מחוץ לבית והן באמצעות נשיאתה במלאכות הבית וגידול הילדים, מוחזק כמסכים לכך שכלל משאביהם של בני הזוג יהיו משותפים, לרבות אלו הרשומים על שמו. על אחת כמה וכמה אמורים הדברים, כשהמדובר בדירת מגורים יחידה, שלא נערך הסכם ממון לגביה.

63. כל תוצאה אחרת, זולת קביעה זו, תוביל למעשה לתוצאה בלתי הגונה בעליל, בה יוצאת בת- הזוג, לאחר כ- 40 שנות נישואין, ללא פרי עמלה שנאכל משך השנים על ידי המשפחה כולה וללא כל רכוש משמעותי, רק מפאת שזה נרשם על שם בעלה. ברי, כי ביהמ"ש אינו יכול לתת את ידו לתוצאה מעין זו.

64. כאמור, משעה שהדירה נרכשה לאחר נישואי-הצדדים על-שם הנתבע ובהעדרו של הסכם ממון, יש לראות בדירה נכס בר-איזון על פי חוק יחסי ממון בין בנה"ז, זאת כאשר לא הוכח כי היא נרכשה מאמצעים חיצוניים השייכים לנתבע בלבד.

65. לאור מבחני הפסיקה שהובאו לעיל ויישומם כמפורט מעלה על נסיבות המקרה הנדון, הרי שגם לו הוכח שהדירה נרכשה מאמצעים חיצוניים שאינם ברי-איזון ונרשמה על שם הנתבע במתנה גמורה, **קיימת לגביה- כוונת שיתוף ספציפי**.

66. באשר לתוצאה האופרטיבית- לפי משטר איזון המשאבים על הנתבע לשלם לתובעת מחצית שווי הדירה. לפי כוונת השיתוף הספציפי, התובעת זכאית להירשם כבעלים של מחצית הדירה. בראיה מעשית, כמו גם על מנת לחסוך בהליכים עתידיים אני מורה כדלקמן:

א. מתמנה בזאת השמאי, מר ארז ישר מתל אביב, כמומחה מטעם ביהמ"ש לשם מתן חוות דעת בדבר שוויה של הדירה כפנויה בשוק החופשי.

ב. הצדדים יישאו בחלקים שווים בשכרו של השמאי.

ג. הנתבע ישלם לתובעת את שוויה של מחצית הדירה על פי הערכת השמאי הנ"ל, בתוך 3 חודשים מאת מתן חוות הדעת.

ד. ככל שהנתבע לא יפעל כאמור בס"ק (ג) בתוך המועד הקבוע, ימונה כונס נכסים לשם מכירת הדירה בשוק החופשי למרבה במחיר ולשם חלוקת תמורתה בניכוי הוצאות המכירה והכינוס בין הצדדים בחלקים שווים ביניהם.

67. התובעת רשאית להגיש פסיקתא לחתימת ביהמ"ש.

הוצאות משפט

68. לאורך ההליך, התנהל הנתבע בחוסר תום לב, גרם לסרבולו הן על ידי דחיית דיונים, החלפת פרקליטים, סירוב להיות מיוצג על ידי הסיוע המשפטי והתעקשות לייצג את עצמו, התעלמות מהחלטות, הגשת שני כתבי הגנה באיחור רב, סריקת תצהיר הנוגע לסעד זמני בהליך אחר כתצהיר עדות ראשית בתיק זה ועוד.
69. ביהמ"ש נהג בסבלנות רבה כלפי הנתבע, התחשב במגבלותיו הנטענות, האריך מועדים בהתאם לבקשותיו אך למרבה הצער - סבלנות זו נוצלה על ידי הנתבע לשם גרירת ההליך וניסיונות פגיעה בתקינותו.
70. נוכח האמור ובהתאם לתוצאות פסק הדין, הנתבע יישא בהוצאות התובעת, בסך כולל של 30,000 ₪.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

פסק הדין מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ד טבת תשפ"א, 08 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

נלי רוסמן גליס 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)